

Parohia „Înălțarea Domnului”

Str. Crinilor 45, Pașcani, jud. Iași
@ inaltareadomnului.pascani@gmail.com

Preot paroh: Marius Ionuț Tabarcea

+40 745 776 456

Bucurați-vă!

„Bucurați-vă în nădejde; în suferință fiți răbdători; la rugăciune stăruivi.” (Romani 12, 12)

Anul III • Nr. 22 (70) • 31 iulie 2022

Publicație editată și distribuită gratuit de Parohia „Înălțarea Domnului” Pașcani, Protopopiatul Pașcani

Calea spre mântuire

„Despre trei lucruri nu te grăbi să vorbești...”

Sfântul Nicolae Velimirovici

„Despre trei lucruri nu te grăbi să vorbești: despre Dumnezeu, până ce nu-ți întărești credința în El; despre păcatul altuia, până ce nu-l cunoști pe al tău; și despre ziua de mâine, până ce nu se luminează de ziua.”

Este bine să știm

Rânduiala punerii numelui copilului nou-născut

Preot Prof. Dr. Ene Braniște | Liturgica specială

Rânduiala punerii numelui celui nou-născut e prescrisă, după Molitfelnic, să se facă în **ziua a opta după naștere**. Pruncul ar trebui adus atunci la biserică și, stând afară, înaintea ușilor bisericii sau în pronaos (deoarece pruncul nu este încă botezat și îmbisericit), preotul îi citește o rânduială specială.

Preotul îl binecuvântează pe prunc, făcându-i semnul Sfintei Cruci la frunte (pentru luminarea minții și a gândurilor), la gură (pentru sfințirea cuvântului și al suflării) și la piept (pentru ferirea inimii de poftete și de patimile trupesti). După aceea, îi citește o molitvă pentru punerea numelui, care înseamnă un fel de pregătire pentru botez, dându-i numele, la cuvintele: „Să se însemneze lumina Feței Tale peste robul Tău acesta...”.

Apoi preotul îl ia pe prunc în brațe și face cu el semnul Sfintei Cruci spre ușile bisericii sau în fața icoanei Maicii Domnului, în pronaos, cântând troparul și condacul Întâmpinării Domnului și face apolisul mic.

Datina de a pune numele pruncului a opta zi după naștere e veche, fiind moștenită din Legea Veche, care orânduise această zi pentru curățirea pruncilor evrei de sex bărbătesc, prin tăierea împrejur și punerea numelui (Levitic 12, 3). Noi creștinii am păstrat-

o, pentru că și Mântuitorul Însuși, supunându-Se rânduielii Legii, a fost tăiat împrejur a opta zi după naștere, când i s-a pus numele de Iisus (Luca 2, 21). Precum zice Simeon al Tesalonicului, într-această zi luăm numele pentru că a opta zi înseamnă înnoire și pentru că și Domnul a înviat în ziua a opta.

Numele care se dă pruncului, după tradiția Ortodoxiei românești, este de obicei numele nașului sau al Sfântului zilei de naștere sau de botez, ori al altui sfânt, pe care părinții îl aleg ca patron sau ocrotitor al copilului. E bine să se pună nume de sfinți din calendarul ortodox sau din cele obișnuite în popor. Sfântul al cărui nume îl purtăm este pentru noi nu numai un patron (ocrotitor sau păzitor), ci și un model de urmat spre viețuire creștinească. Totodată, numele de botez îl leagă pe noul născut de părinții, moșii și străbunii săi, integrându-l în comunitatea religioasă a Bisericii și în cea națională, a neamului din care face parte. Acest nume constituie și un simbol deoarece la originea lor etimologică toate numele vechi au o semnificație morală, socială, religioasă etc. (de exemplu, Teodor = darul lui Dumnezeu; Nicolae = biruitor de popoare; Gheorghie = lucrător de pământ, agricultor; Marian = om al mării, marinar etc.).

Sfintele Taine, forme de dăruire a iubirii vindecătoare a lui Hristos

† Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române

Adesea, *iertarea păcatelor* este începutul sau temelia vindecărilor pe care le săvârșește Mântuitorul Iisus Hristos. Iertarea păcatelor este ea însăși o vindecare a sufletului, pentru că boala cea mai profundă a sufletului este păcatul. Păcatul înseamnă despărțirea de Dumnezeu, ruperea comuniunii sau căderea din comuniunea de iubire cu Dumnezeu, de aceea păcatul mai este numit și neascultare. Când decide să vindecă trupul, Hristos Domnul mai întâi iartă sufletul și îl eliberează din legăturile păcatului. Apoi, vindecarea sufletului antrenează și vindecarea trupului.

Vindecarea de o boală trecătoare nu este totul și nu este ultimul scop al venirii Mântuitorului Hristos în lume, ci vindecarea de păcat și de moarte, de păcat și de consecința lui ultimă care este moartea (cf. Romani 6, 23).

Urmarea în pagina 2

Sfintele Taine, forme de dăruire a iubirii vindecătoare a lui Hristos

† Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române

Urmare din pagina 1

Din această perspectivă, credința pe care o cere Hristos celor bolnavi vizează mântuirea ca dobândire a vieții veșnice, care înseamnă vindecarea de moartea păcatului ca despărțire a omului de Dumnezeu.

Astăzi, Hristos, Cel ce *în vremea aceea vindeca orice boală și orice neputință în popor* (cf. Matei 9, 35), este prezent în Biserică - Trupul Său tainic. De aceea, **Sfintele Taine ale Bisericii sunt o formă a prezenței active a lui Hristos în lume prin harul Duhului Sfânt**. Ele sunt, cum spunea părintele profesor Dumitru Stăniloae, multipla dăruire a lui Hristos. Sfânta Scriptură și Sfânta Tradiție ne arată că Sfintele Taine nu sunt simple instrumente ale harului, ci forme de prezență și de dăruire a iubirii vindecătoare a lui Hristos. Așa cum a vindecat o mulțime de orbi și ologi atunci, Hristos-Vindecătorul este și acum prezent și lucrător în Sfintele Taine ale Bisericii Sale care sunt lucrări de vindecare și mântuire. În Taina Sfântului Maslu, Hristos este Cel ce vindecă prin preot. Nu Biserica singură mântuiește, ci Hristos prin Biserică, pentru că ea este Trupul tainic al lui Hristos, iar El este Capul ei.

Domnul este lucrător prin preoți și prin Biserica întreagă

După Învierea Sa din morți și înainte de Înălțarea Sa la cer, Domnul Iisus Hristos spune ucenicilor: *Eu cu voi sunt în toate zilele, până la sfârșitul veacului* (Matei 28, 20). Prin aceste cuvinte înțelegem că Domnul Hristos este prezent în Biserică în mod nevăzut, dar lucrător prin harul Său. Și precum a săvârșit vindecări în timpul activității Sale pământești, tot așa săvârșește vindecări și acum în Biserică. În Epistola Sfântului Apostol Iacob se spune: *Este vreunul dintre voi în suferință? Să se roage. Este cineva cu inimă bună? Să cânte psalmi. Este cineva bolnav între voi? Să cheme preoții Bisericii și să se roage pentru el, ungându-l cu untdelemn în numele Dom-*

nului. Și rugăciunea credinței va mântui pe cel bolnav și Domnul îl va ridica, și, de va fi făcut păcate, se vor ierta lui. Mărturisiiți-vă deci unul altuia păcatele și vă rugați unul pentru altul, ca să vă vindecați, că mult poate rugăciunea stăruitoare a dreptului (Iacob 5, 13-16).

Aici vedem **temeiul Tainei Sfântului Maslu sau al Tainei ungerii bolnavilor**. Se cere ca preoții Bisericii să se roage, desigur, împreună cu toată obștea. Dar de ce preoții? Pentru că lor, ca urmași ai Apostolilor, în mod deosebit, li s-a dat darul iertării păcatelor sau darul vindecării de păcat. Puterea iertării păcatelor este puterea lui Dumnezeu dăruită de Hristos ucenicilor Săi după Învierea Sa din morți, după ce El a biruit suferința și moartea. Nu a dăruit ucenicilor Săi această putere înainte, ci după ce a vindecat natura Sa umană de orice suferință, cauzată de păcatele (răutățile) oamenilor.

Așadar, **puterea de iertare a păcatelor ca putere vindecătoare este necesară vindecării trupului**. Iar rugăciunea credinței va mântui pe cel bolnav și Domnul îl va ridica. Deci, Domnul este lucrător prin preoți și prin Biserica întreagă, prin puterea rugăciunii celor care cred în Hristos. Oamenii se roagă, a lor este rugăciunea, însă a lui Hristos Domnul este lucrarea de vindecare. Preoții pun mâinile pe cei bolnavi, îi ung cu untdelemn sfințit, dar vindecarea se dăruiește prin harul Duhului Sfânt, căci untdelemnul este semnul lucrării Duhului Sfânt Cel de viață făcător, este semnul văzut al harului care vindecă, al binecuvântării și al compasiunii. Untdelemnul era, în Antichitate, un medicament natural folosit pentru vindecare, dar în Sfântul Maslu puterea lui vindecătoare de păcat și boală vine prin harul dumnezeiesc, care dăruiește iertarea păcatelor ca bază a vindecării sufletului și a trupului. Domnul îl va ridica, și de va fi făcut păcate, se vor ierta lui. Cu alte cuvinte, Taina Sfântului Maslu ca Sfântă Taină specială de vindecare săvârșită de Biserică se întemeiază pe puterea vindecătoare a lui Hristos prezent în Biserica Sa, care este Trupul Său tainic.

Așadar, **Taina Sfântului Maslu este Sfântă Taină a vindecării bolnavilor în modul cel mai explicit**, din punctul de vedere al Sfintei Scripturi. Există, însă, tot pentru vindecare - mai ales sufletească - și o altă lucrare a Bisericii, și anume **Taina Pocăinței sau a Spovedaniei**, întrucât foarte adesea, dar nu întotdeauna, multe din bolile fizice ale oamenilor sunt cauzate de bolile sufletului. În acest sens, vindecarea sufletului de patimi egoiste, ca ură, lăcomie, răutate, invidie și dispreț, contribuie la sănătatea întregului organism.

(fragment din Predica Preafericitului Părinte Patriarh Daniel la Duminica a XXIX-a după Rusalii)

Postul Adormirii Maicii Domnului, una dintre principalele perioade de pregătire duhovnicească din Biserica Ortodoxă, începe pe 1 august și se încheie două săptămâni mai târziu, în 15 august, de sărbătoarea Adormirii Maicii Domnului.

Postul Adormirii Maicii Domnului este stabilit de Biserică pentru reamintirea virtuților Sfintei Fecioare Maria și a postului cu care ea însăși s-a pregătit, după tradiție, pentru trecerea la cele veșnice.

Cum se ține

Tipicul cel mare și Învățătura pentru posturi din Ceaslovul Mare specifică în Postul Adormirii Maicii Domnului ajunare luna, miercurea și vinerea, până la Ceasul IX (aproximativ ora 15:00), când se consumă mâncare uscată. Marțea și joia se consumă legume fierte, fără untdelemn, iar sâmbăta și duminica este dezlegare la untdelemn și vin. De sărbătoarea

Timpu liturgic

Luni începe Postul Adormirii Maicii Domnului

Schimbării la Față este dezlegare la pește.

În cele două săptămâni de post, credințioșii postesc și acordă atenție sporită rugăciunilor către Maica Domnului, în special Acatistului și Paraclisului Maicii Domnului. Postul este considerat a fi mai ușor decât Postul Mare, dar mai aspru decât cel al Nașterii Domnului și cel al Sfinților Apostoli.

Scurt istoric

Încă din primele secole, postul menționat nu se ținea peste tot în același timp și în același mod. Creștinii din Antiohia pos-

teau doar o singură zi, la praznicul Schimbării la Față a Domnului.

În zona Constantinopolului se postea numai patru zile. Doar creștinii din Ierusalim posteau opt zile. Urmare a acestei situații, Biserica a luat atitudine asupra stabilității acestui post.

În anul 1166 a avut loc la Constantinopol un sinod prezidat de Patriarhul locului respectiv, Luca Chrisoberg, unde s-a hotărât ca „postul să înceapă în ziua de 1 august și să se termine în dimineața zilei de 15 august, când începem sărbătoarea Adormirii Maicii Domnului”.

